

[Indenrigs- og boligministeren.]

sætter vil være muligt i 1963, genindføres de indskrænkninger i udlejerens frie opsigelsesret, som fandtes i lejeloven af 1937. Efter disse regler kunne et lejemål fra udlejerens side opsiges i løbet af det første år efter dets indgåelse, men var derefter uopsigeligt i 2 år — for forretningslejemåls vedkommende i 4 år. Var det ikke bragt til ophør ved denne periodes udløb, gik det over i en ny 3-årig — for forretningslejemåls vedkommende 5-årig — periode og så fremdeles.

Med hensyn til spørgsmålet om opsigelse af lejemål i tofamilieshuse, hvor ejeren bebor den ene lejlighed, gør der sig særlige forhold gældende på grund af den nære berøring mellem parterne. Opsigelsesforbudet kan sikkert have haft uheldige virkninger i nogle af disse lejemål, idet parterne ikke har udvist den gensidige hensyntagen, som er en forudsætning for tålelige forhold i lejemål af denne art. På den anden side taler hensynet til lejerne under de nuværende forhold, hvor der er boligmangel, imod at gennemføre en fri opsigelse af disse lejemål. Det er vanskeligt at afveje disse modstridende synspunkter mod hinanden, men man har fundet det rimeligt at foreslå en bestemmelse om, at der fra 1. januar 1956 gives udlejerne adgang til at foretage opsigelse af lejerne i disse tofamilieshuse, men dog således, at der altid sikres lejerne et opsigelsesvarsel på 1 år. Det vil sige, at der tidligst skal ske fraflytning fra disse lejligheder den 1. januar 1957.

I tredje afsnit — afsnittet om statens støtte til byggeriet — har man som hidtil lagt hovedvægten på det almennyttige byggeri, idet man har bibeholdt de lånegrænser og lånebetingelser iøvrigt, som har været gældende for disse byggeforetagender. Man har i loven understreget, at byggeriet skal planlægges og udføres med henblik på mindrebemidlede og også fortrinvis bebos af sådanne. Jeg skal iøvrigt ikke her nærmere begrunde og underbygge vort ønske om at bibeholde de almennyttige boligorganisationers gode lånevilkår — dette har jeg jo så ofte tidligere haft anledning til. For det social-filantropiske byggeris vedkommende er der foretaget den ændring, at bestemmelserne om det almennyttige og det social-filantropiske byggeri er slået

sammen. Man finder det nemlig uheldigt, at der skabes særlige boligområder, hvortil man henviser den mindstbemidlede del af befolkningen; i overensstemmelse med den tendens, der gør sig gældende med hensyn til placering af de børnerige, de gamle og invaliderne, bør man også for de mindstbemidlede tilstræbe en spredning ud i den almindelige boligmasse.

Tilskudsbestemmelserne er ændret i overensstemmelse med det lovforslag, som socialdemokratiet allerede tidligere som oppositionsparti fremsatte her i dette høje ting. Medens der efter den gældende lov kan ydes statstilskud på 15 pct., når kommunen eller virksomheden indskyder henholdsvis 15 og 5 pct., eller ialt et tilskud på 35 pct., skal nu — med bibeholdelse af en samlet tilskudsprocent på 35 — statens andel være 25 pct., og der fastsættes ingen bestemt fordeling af de resterende 10 pct. mellem kommunen og virksomheden. For de tilskud til social-filantropisk byggeri, der ydes i hovedstadsområdet, foreslås iøvrigt en vis udligning mellem kommunerne, på samme måde som man også i lovforslaget har foreslået en vis udligning af de kautionsforpligtelser, hovedstadskommunerne påtager sig i medfør af byggestøttelovgivningen.

Parcelbyggeriet har som bekendt i de senere år taget et meget stærkt opsving som følge af statens store støtte til denne byggeform. Der er næppe tvivl om, at statens støtte til den dyre del af dette byggeri — ofte udført af bygherrer, der var i besiddelse af tilstrækkelige midler til at gennemføre et byggeri uden så betydelige subventioner, som den nugældende lov hjemler — har været en væsentlig årsag til meget af den kritik, der er rettet mod den gældende støttelovgivning.

Man har derfor overvejet, om man eventuelt skulle begrænse statens almindelige byggestøtte, d. v. s. lån til høj lånegrænse og med rentenedsættelse (eller som foreslået nu „m²-tilskud“), til det billige parcelbyggeri, der udføres af mindrebemidlede bygherrer, medens alt andet parcelbyggeri skulle henvises til en ordning svarende til det gældende kapitel VIII a, d. v. s. en finansiering med lån, beregnet på grundlag af vurdering, forrentet med markedsrente, placeret indenfor en lavere lånegrænse og til gengæld ikke underkastet offentlig kontrol